

Sygnatura akt II C 386/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: S S.R. A. B.

Protokolant: sekretarz sądowy P. O.

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Miasta Ł. – Powiatowego Urzędu Pracy w Ł.

przeciwko W. K.

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanej od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 8 marca 2016 roku wydanego w sprawie II Nc 338/16

1. zasądza od W. K. na rzecz Miasta Ł. – Powiatowego Urzędu Pracy w Ł. kwotę 16.800 zł (szesnaście tysięcy osiemset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 maja 2013 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od W. K. na rzecz Miasta Ł. – Powiatowego Urzędu Pracy w Ł. kwotę 5.640 zł (pięć tysięcy sześćset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
3. nadaje wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygnatura akt II C 386/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 3 marca 2016 roku powód Miasto Ł. Powiatowy Urząd Pracy w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanej W. K. na rzecz powoda kwoty 16 800 złotych wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia wypłaty dofinansowania tj. od dnia 21 maja 2013 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, iż w dniu 9 maja 2013 r strona powodowa i pozwana zawarły umowę w sprawie przyznania bezrobotnemu jednorazowo środków finansowych na podjęcie działalności gospodarczej. Na podstawie zawartej umowy strona powodowa zobowiązała się do przekazania na rzecz pozwanej kwoty 16 800 złotych, a pozwana zobowiązała się sfinansować z tych środków wydatki na rozpoczęcie działalności gospodarczej. Pozwana nie wywiązała się z przyjętych na siebie obowiązków określonych w § 3 pkt 18 umowy w zw. z § 3 pkt 10 i 11, zgodnie z którymi powinna prowadzić działalność w sposób nieprzerwany przez 12 miesięcy tj. bez zawieszenia jej wykonywania oraz bez podejmowania innego zatrudnienia. Powód wezwał pozwaną do zwrotu należności z tytułu dofinansowania wraz z odsetkami ustawowymi naliczanymi od dnia otrzymania przez pozwaną środków tj. od 21 maja 2013 roku. Wezwanie do zapłaty skierowane zostało na adres wskazany przez pozwaną w przedmiotowej umowie.

(pozew k. 2-4, pełnomocnictwo k. 6)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 8 marca 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II Nc 338/16, referendarz sądowy Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 28)

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wskazała, iż uznaje powództwo co do kwoty 16 800 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 marca 2013 roku, jednocześnie wniosła o nieobciążanie kosztami postępowania z uwagi na uznanie powództwa przy pierwszej czynności procesowej. Uzasadniając swoje stanowisko pozwana podkreśliła, iż swoim zachowaniem nie dała podstaw do wytoczenia powództwa. Nadto wskazała, iż przedsądowe wezwanie do zapłaty nigdy nie zostało jej skutecznie doręczone.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k.33-35)

Pełnomocnik powoda w piśmie procesowym z dnia 28 czerwca 2016 roku podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, podnosząc także, iż wbrew twierdzeniom pozwanej wezwanie do zapłaty należy uznać za doręczone jej skutecznie - przez awizo. Pozwana bowiem wbrew ciężącemu na niej obowiązkowi nie poinformowała powoda o zmianie miejsca zamieszkania bądź zmianie adresu do korespondencji, dlatego też przesyłka pocztowa zawierająca przedsądowe wezwanie do zapłaty zaadresowana na dotychczasowy adres pozwanej skutecznie została jej doręczona.

(pismo procesowe powoda k. 41-42)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Dnia 9 maja 2013 roku powód zawarł z pozwaną umowę nr (...) o dofinansowanie w formie przyznania bezrobotnemu jednorazowych środków na podjęcie działalności gospodarczej. Wpłata środków zgodnie z warunkami umowy w wysokości 16 800 złotych nastąpiła dnia 21 maja 2013 roku.

(umowa k.22-27, potwierdzenie przelewu k. 14)

Na mocy przedmiotowej umowy z dnia 9 maja 2013 roku o dofinansowanie w formie przyznawania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności gospodarczej powód przyznał pozwanej jednorazowe dofinansowanie w kwocie 16 800 złotych na pokrycie wydatków związanych z podjęciem działalności gospodarczej w zakresie sprzedaży detalicznej prowadzonej przez dom sprzedaży wysyłkowej lub Internet (...) 47.91.

Zgodnie z § 3 umowy, bezrobotny zobowiązał się m.in. do zwrotu - w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania z urzędu - dofinansowania wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania dofinansowania w przypadku podjęcia zatrudnienia lub zawieszenia prowadzonej działalności w okresie 12 miesięcy prowadzonej działalności gospodarczej (pkt 8), a także do niepodejmowania zatrudnienia w okresie pierwszych 12 miesięcy prowadzonej działalności gospodarczej (pkt 11). Stosownie do § 3 pkt 17 umowy, pozwana W. K. zobowiązała się również do bezzwłocznego powiadomienia powoda o każdej zmianie nazwiska, adresu, o zmianie terminu prowadzenia działalności gospodarczej, o zmianie miejsca prowadzenia działalności, bądź o zaprzestaniu jej prowadzenia lub innych okolicznościach mających wpływ na realizację niniejszej umowy. Jednocześnie, przepis § 8 tej umowy stanowi, iż bezrobotny (w tym przypadku pozwana) oświadcza, iż zapoznał się z treścią „Zasad dotyczących dofinansowania w formie przyznawania bezrobotnemu jednorazowo środków na podjęcie działalności gospodarczej w Powiatowym Urzędzie Pracy w Ł. obowiązujących w 2013 roku, a także, iż znane i zrozumiałe są mu warunki niniejszej umowy oraz znana jest mu jego sytuacja faktyczna i prawna wynikająca z podpisania umowy.

(umowa k.22-27)

Pozwana od 1 czerwca 2013 roku prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Trend S. W. K..

((...) k. 20)

W dniu 2 grudnia 2015 roku pozwana złożyła oświadczenie, iż w okresie pierwszych 12 miesięcy prowadzonej działalności gospodarczej z dniem 17 grudnia 2013 roku podjęła zatrudnienie na podstawie umowy o pracę. Wskazała w nim, że była nieświadoma zakazu podejmowania zatrudnienia z powodu przyznania dotacji w ciągu pierwszych 12 miesięcy.

(oświadczenie k. 17)

Pismem z dnia 18 grudnia 2015 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 21 605,72 złotych obejmującej kwotę dotacji w wysokości 16 800 złotych oraz kwotę skapitalizowanych odsetek ustawowych naliczonych od kwoty dofinansowania za okres od dnia otrzymania przez pozwaną dofinansowania do dnia wezwania do zapłaty. Wezwanie zostało przesłane na adres ul. (...) numer lokalu (...), (...)-(...) Ł..

(wezwanie do zapłaty k. 11, potwierdzenie nadania k. 12)

Na mocy uchwały nr XXII/377/11 Rady Miejskiej w Ł. z dnia 28 września 2011 r. następcą prawnym zlikwidowanych Powiatowego Urzędu Pracy Nr 1 w Ł. i Powiatowego Urzędu Pracy Nr 2 w Ł. jest Powiatowy Urząd Pracy w Ł..

(uchwała k.8-11)

Sąd ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie oparł się przede wszystkim na dowodach z dokumentów i ich kopi - umowy nr (...), potwierdzenia przelewu, pisma Urzędu Pracy z dnia 18 grudnia 2015 roku wraz z potwierdzeniem odbioru oraz oświadczenia pozwanej z dnia 2 grudnia 2015 roku.

Sąd Rejonowy zważył , co następuje:

Powództwo jest zasadne.

W sprawie bezsporne było, iż pozwana na podstawie umowy nr (...) z dnia 9 maja 2013 roku otrzymała od Powiatowego Urzędu Pracy w Ł. dotację na rozpoczęcie działalności gospodarczej. Pozwana sama przyznała także, iż złamała warunki przyznanego jej dofinansowania podejmując zatrudnienie w ciągu pierwszych 12 miesięcy prowadzonej działalności gospodarczej.

W rozpoznawanej sprawie pozwana przy pierwszej czynności procesowej, w sprzeczności od nakazu zapłaty wniesionym w dniu 13 kwietnia 2016 roku., uznała żądanie pozwu zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Sąd przychylił się do stanowiska przedstawionego w doktrynie przedmiotu oraz judykaturze, że instytucja uznania powództwa obejmuje swoim zakresem zarówno oświadczenie woli pozwanego, tj. wniosek o wydanie wyroku zgodnie z żądaniem pozwu, jak również oświadczenie wiedzy pozwanego, co do przyznania istnienia okoliczności stanowiących podstawę powództwa. W orzecznictwie wyrażono zapatrywanie, które Sąd w pełni podziela, że „uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności pozwanego, który nie tylko uznaje samo żądanie powoda, ale i to, że uzasadniają je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne i godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie. Nie jest uznaniem powództwa uznanie żądania, przy równoczesnym zaprzeczeniu okoliczności faktycznych, na których powód oparł swoje żądanie. Uznanie z chwilą jego dokonania przez pozwanego wywołuje określone skutki zarówno procesowe, jak i materialnoprawne” (wyrok SA w Krakowie z dnia 5 grudnia 2012 r., I ACa 1061/12, LEX nr 1280314). Mając na uwadze okoliczności rozpoznawanej sprawy Sąd przyjął, że uznanie żądania pozwu nie jest sprzeczne z prawem, z zasadami współzycia społecznego ani nie zmierza do obejścia prawa.

W związku z powyższym Sąd na podstawie art. 405 k.c. w zw. z art. 410 k.c. w zw. z art. 213 § 2 k.p.c. w punkcie 1 sentencji wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 16 800 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2013 r. do dnia zapłaty. Sąd uwzględnił żądanie pozwu w przedmiocie zasądzenia odsetek w wysokości ustawowej od

dnia otrzymania przez pozwaną kwoty dofinansowania, tj. od 21 maja 2013 r., do dnia zapłaty na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. – zgodnie z żądaniem pozwu oraz zgodnie z oświadczeniem pozwanej W. K. o jego uznaniu.

Z uwagi na okoliczność, że Sąd zasądził roszczenie uznane przez pozwaną, Sąd na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. w punkcie 3 sentencji wyroku nadał wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Konsekwencją uznania powództwa może być zgodnie z art. 101 k.p.c. obciążenie powoda kosztami procesu poniesionymi przez stronę pozwaną. Przepis art. 101 k.p.c. jest wyjątkiem od zasady obciążania kosztami stosownie do odpowiedzialności za wynik sprawy; premiuje lojalne zachowanie się pozwanego (dłużnika) i chroni go przed szykanami wierzyciela, wytaczającego zbędne procesy. W przepisie tym chodzi o ocenę zachowania się stron (w tym pozwanego) przede wszystkim przed wszczęciem sprawy. Do zastosowania przepisu art. 101 k.p.c. konieczne jest jednoczesne spełnienie dwóch przesłanek tj. brak powodu do wytoczenia sprawy i uznanie żądania pozwu przy pierwszej czynności procesowej. Aby zabezpieczyć się przed ewentualnością zastosowania tego przepisu, powód powinien przed wytoczeniem powództwa wezwać dłużnika do spełnienia świadczenia (np. listem poleconym) wyznaczając mu w tym celu stosowny termin (tak np.: A. Zieliński w: Komentarz do art. 101 k.p.c., red. A. Zieliński 2016 roku, wyd. 8, Legalis).

Obie przesłanki zastosowania art. 101 k.p.c. muszą być spełnione kumulatywnie. Przesłanka uznania roszczenia ma charakter formalny (chodzi o złożenie oświadczenia o uznaniu dochodzonego roszczenia); nie musi zatem łączyć się z jego spełnieniem, a nawet zaofiarowaniem spełnienia. Dlatego podstawową kwestią jest prawidłowe ustalenie pierwszej przesłanki, czyli „niedania przez pozwanego powodu do wytoczenia sprawy”, którą powinien wykazać pozwany. Pomocne dla dokonania tej oceny będzie stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 18 kwietnia 1961 roku w sprawie IV CZ 23/61 (OSNC 1962/3/100, Lex nr 106355), zgodnie z którym pozwany nie daje powodu do wytoczenia sprawy, jeżeli jego postępowanie i postawa wobec roszczenia strony powodowej oceniona zgodnie z doświadczeniem życiowym usprawiedliwiają wniosek, że strona powodowa uzyskałaby zaspokojenie roszczenia bez wytoczenia powództwa. Zachowanie pozwanej nie zasługuje na taką ocenę.

Pozwana wprawdzie przy pierwszej czynności procesowej, tj. sprzeciwie od nakazu zapłaty, uznała żądanie pozwu, jej postawa w toku procesu jednak nie wskazuje, iż bez wytoczenia powództwa powód uzyskałby zaspokojenie swoich roszczeń.

W pierwszej kolejności zwrócić należy w tym miejscu uwagę na fakt, iż strona powodowa wezwała pozwaną na piśmie (na adres wskazany przez nią w umowie o dofinansowanie) do zwrotu kwoty dofinansowania wraz z odsetkami od dnia 21 maja 2013 roku. Wezwanie to zostało uznane za doręczone prawidłowo w drodze awizo, wobec jego nieodebrania przez pozwaną w terminie. Wezwanie do zapłaty zostało przesłane pozwanej w formie pisemnej zgodnie z wymogami wskazanymi w umowie o dofinansowanie, z określeniem jej terminu do zapłaty wynikającego z umowy. Podnoszone przez pozwaną zarzuty, że strona powodowa mogła skontaktować się z nią w innej formie, w tym telefonicznie lub mailowo (wobec konieczności doręczenia jej pisemnego wezwania do zapłaty zgodnie z wymogami umowy) pozostają bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie.

Po drugie wezwanie do zapłaty zostało przesłane pozwanej na prawidłowy adres zamieszkania, który został przez nią wskazany również w sprzeciwie od nakazu zapłaty jako aktualny. Na ten sam adres była pozwanej doręczana korespondencja w toku przedmiotowej sprawy. Pozwana nie podnosiła, że adres ten jest nieprawidłowy. Nie bez znaczenia dla oceny zachowania pozwanej jest i ten fakt, że również w toku postępowania przed sądem nie wszystkie przesyłki były przez nią odbierane w terminie (np. przesyłka znajdująca się na k. 45 powróciła do Sądu nieodebrana w terminie i prawidłowo awizowana).

Po trzecie, na uwzględnienie nie zasługują również podnoszone przez pozwaną argumenty, jakoby była z powodem w stałym i częstym kontakcie, a na wezwanie do zapłaty zareagowałaby uiszczeniem należności na rzecz powoda lub złożeniem wniosku o rozłożenie dochodzonej należności na raty. Przeczy temu zachowanie samej pozwanej. Na rozprawie w dniu 12 września 2016 roku pozwana podniosła, że w tym dniu udała się do powoda i złożyła wniosek o rozłożenie na raty należności dochodzonej w toku przedmiotowego postępowania. Pomimo faktu, iż nakaz zapłaty w

przedmiotowej sprawie został pozwanej doręczony w dniu 31 marca 2016 roku, sprzeciw od nakazu zapłaty złożyła w dniu 13 kwietnia 2016 roku, do pierwszego kontaktu pozwanej ze stroną powodowa doszło dopiero po wielu miesiącach. Tym samym pozwana sama przeczy sobie twierdząc, że była z powodem w stałym i częstym kontakcie. Złożenie przez nią wniosku o rozłożenie należności na raty dopiero w dniu rozprawy przed sądem również w ocenie Sądu świadczy o celowości działania pozwanej i nie daje sądowi podstaw do przyjęcia, że nie dała podstaw do wytoczenia przeciwko niej powództwa przez stronę powodową. Na podjęcie rozmów ze stroną powodową, które być może doprowadziłyby do zakończenia przedmiotowego postępowania w inny sposób, W. K. miała wiele miesięcy, jednak zachowanie pozwanej jednoznacznie w ocenie Sądu świadczy o tym, że bez wytoczenia powództwa – powód nie uzyskałby zaspokojenia swojego roszczenia. Pomimo faktu wezwania pozwanej skutecznie do zapłaty i upływu terminu określonego przez powoda w tym wezwaniu, nie doszło do uregulowania przez nią dochodzonych w tym postępowaniu przez stronę pozwaną należności. Brak jest więc, w ocenie Sądu, przesłanek do zastosowania przepisu art. 101 k.p.c. w przedmiotowej sprawie.

W związku z tym o kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o dyspozycję art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na poniesione przez powoda koszty procesu złożyły się: opłata od pozwu (840 zł) i wynagrodzenie pełnomocnika (4.800 zł) ustalone w oparciu o § 2 pkt 5 rozp. Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804). Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.640 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, o czym orzekł w punkcie trzecim sentencji wyroku.